

Grote waardering voor het onopvallende

De eerste vraag:

Osho, alle titels die de universiteit te bieden heeft, heb ik op zak.

Waarom ben ik dan nog steeds onwetend?

Dr. Pritam Singh, kennis is niet bij machte onwetendheid te verdrijven. Kennis is een bedrieglijk verschijnsel; het is helemaal geen wijsheid, het is precies het tegenovergestelde van wijsheid. Kennis is geleend, wijsheid is het opbloeien van je allerdiepste wezen. Een plastic bloem kun je lenen; maar wil je echte rozen, dan moet je die kweken in je allerdiepste wezen. Een universiteit heeft het niet te bieden, geen enkel geschrift kan het je bieden, geen enkele geleerdheid is daartoe in staat. Het zijn stuk voor stuk machteloze pogingen, maar ze hebben legio mensen om de tuin geleid, duizenden jaren lang. Ja, ze kunnen je met kennis goed op de hoogte brengen. Van alle markten thuis zijn is één, maar weten is héél iets anders. Een blinde kan een boel over licht afweten, maar hij weet niets van licht. Hij heeft er geen ervaring mee. Hij kan allerlei informatie over licht bij elkaar halen, hij kan erover argumenteren, filosoferen, systematiseren, hij kan imposante verhandelingen over licht schrijven, maar hij heeft de vreugde van licht niet gesmaakt, hij heeft zelfs geen enkele lichtstraal gezien. Een regenboog heeft hij niet gezien, niet de kleuren van de bloemen, niet de vleugels van een vlinder. Hij heeft de groene bomen niet gezien, hij heeft niet de sterren gezien, de zon, de maan. Dat heeft hij allemaal gemist. En wat hij bijeen gebracht heeft, is gewoonweg rotzooi.

Je kunt beter onwetend zijn en ogen hebben dan heel geleerd over licht en blind zijn.

Maar de universiteiten bestaan juist met dat oogmerk. Er is geen samenleving die wil dat jij wijs wordt: dat druist in tegen de investering van alle samenlevingen. Als de mensen wijs zijn kun je ze niet uitbuiten. Als ze intelligent zijn kunnen ze niet onder het juk gebracht worden, kunnen ze niet gedwongen worden tot een leven als een machine, te leven als robots. Dan laten zij zich gelden - ze komen op voor hun individualiteit. Ze hebben dan de reuk van rebellie om zich heen; ze willen leven in vrijheid.

Vrijheid komt met wijsheid; ze gaan wezenlijk samen. Ze zijn onafscheidelijk, maar geen enkele samenleving wil dat mensen vrij zijn. De communistische maatschappij, de fascistische, de kapitalistische maatschappij, de hindoe-, de moslim-, de christelijke maatschappij - geen enkele maatschappij vindt het prettig dat de mensen hun eigen intelligentie gebruiken, want op het moment dat ze hun intelligentie gaan gebruiken worden ze gevaarlijk – gevaarlijk voor de gevestigde orde, gevaarlijk voor de mensen die aan de macht zijn, gevaarlijk voor de "rijken", gevaarlijk voor allerlei onderdrukking, uitbuiting, tirannie; gevaarlijk voor de kerken, gevaarlijk voor de staten, gevaarlijk voor de naties.

Eigenlijk staat een wijs mens in vuur en vlam, hij is kwek, vurig. Hij gaat nog liever dood dan dat hij zich tot slaaf laat maken. De dood maakt hem niet zoveel uit, maar hij kan zijn leven niet verkopen aan allerlei idioterieën, aan allerlei stompzinnige mensen. Die kan hij niet dienen. Vandaar dat de maatschappijen je door de eeuwen heen van bedrieglijke kennis hebben voorzien. Dat is nu juist de echte functie van jullie scholen, colleges, universiteiten. Zij dienen *jou* niet, denk daar wel aan, ze dienen het verleden, ze dienen de gevestigde belangen. Natuurlijk blijven ze je ego alsmaar verder opblazen, ze geven je meer en meer titels. Je naam wordt steeds langer,... enkel je naam maar – jij wordt steeds kleiner en kleiner. Dan komt er een punt waarop er alleen certificaten zijn en de man is foetsie. Eerst draagt de man de certificaten, vervolgens dragen de certificaten de man. De man is al lang en breed

dood. Dr. Pritam Singh, het is niet mogelijk wijs te worden via de universiteiten. Wijsheid vergt een volkomen andere benadering, een benadering die daar lijnrecht tegenover staat. Kennis is van de mind, wijsheid is een staat van no-mind. Kennis doet de fles rondom de gans ontstaan – een mooie fles, heel mooi beschilderd, maar het is niet meer dan een fles. En daarbinnen kan geen echte gans zitten, een levende. Binnen in een fles kan je óf een opgevolde gans hebben – dat is wat jullie geleerden zijn, gevulde tomaten, aardappelen, maar allemaal gevuld, gevuld met rotzooi – óf je kunt binnenin een geschilderde gans hebben. Het ziet er van buitenaf mooi uit, maar feitelijk heb je enkel een fles bij je. En de fles wordt zwaarder, omdat kennis zijn eigen manier van ophopen heeft – die blijft zichzelf vermenigvuldigen. Kennis gelooft niet in geboortebepijking, helemaal niet. Als je één ding weet, jaagt het je naar een ander ding, want bij elke beantwoorde vraag komen er tien nieuwe vragen op. Dan gebeurt er weer hetzelfde: tien beantwoorde vragen en er staan honderd vragen voor je klaar. Het blijft zich uitbreiden. Het wordt almaar groter en je verdwaalt erin.

Jij vraagt me: *Waarom ben ik dan nog steeds onwetend?*

Waarom je onwetend bent is dit: Je bent nog niet losgekomen van de illusie van kennis, de illusie van de mind.

Kom uit de mind. De mind is de fles waar ik het over heb. Op het moment dat je de mind laat vallen ... en de mind is enkel jouw idee; hij is geen werkelijkheid, hij is gefingeerd, enkel een verzinsel. Hij is gemaakt van hetzelfde spul als dromen. Je kunt er gewoon uitstappen. En dit is het moment, Dr. Pritam Singh, omdat dit een belangrijk inzicht is, feitelijk te erkennen: "Waarom ben ik nog steeds onwetend terwijl ik alle universitaire titels op zak heb?"

Aanvaard het feit dat a die jaren van het vergaren van kennis louter verspilling zijn geweest. Stap eruit! En op het moment dat je uit je mind bent, ben je uit de fles. Zie je ... de gans is eruit! En dan heel de vrijheid van de hemel, heel de vrijheid van volheid van inzicht ...

Nog onlangs las ik: Wat heeft een titel te betekenen? Ik heb er vier: B.A., M.A., Ph.D., en L.L.D. Zet ze allemaal bij elkaar en wat heb je dan? Bamaphdld!

Een jongeman op college, genaamd Biettels,
terneergedrukt door meester- en literatuurtitels,
zakte in elkaar ... door spanning gestresst.
Toen zei zijn dokter ...'t kan best...
je maakt je kapot door de titels!

Een erg opgewonden professor, een aanstaande vader, wanhopig in afwachting van een zoon, loopt te ijsberen in de wachtkamer van de kraamkliniek. Eindelijk komt de vroedvrouw uit de verloskamer om tegen hem te zeggen: "Het is allemaal voorbij, dr. Jones, gefeliciteerd hoor!" Nog steeds in een soort van volslagen paniekstemming antwoordt hij: "Ben ik vader of moeder?"

Dat is nu de betekenis van Bamaphdld.

Een professorenstel dat op het platteland woont, ontvangt een uitnodiging van de landheer daar ter plaatse voor een verkleedpartij. Ze besluiten als koe te gaan, met de man aan de voorkant en de vrouw aan de achterkant. De party moet gehouden worden in het plaatselijke herenhuis, dat aan de overkant niet meer dan een paar velden weg is, dus ze besluiten dat ze net zo goed gekostumeerd kunnen oversteken.

Ze zijn pas halverwege het eerste veld als de man – aan de voorkant – tegen zijn vrouw zegt: "Raak niet in paniek, schat, maar er staat een stier naar ons te kijken."

Dus ze blijven doorlopen en de stier blijft kijken. Dan begint de stier de grond met zijn poot weg te trappen en op een betekenisvolle manier op hen toe te lopen.

"Hij stormt op ons los, schat, daar heb je hem al!" roept de man.

"Wat moeten we beginnen?" schreeuwt de vrouw.

Daarom zegt de man: "Ik buig omlaag om gras te eten – zet jij je maar liever schrap!"

Het is het eerste bezoek van de jonge Britse professor aan de Verenigde Staten, en in zijn onschuld zoekt hij logies in de rosse buurt van de stad. Zijn geld is echter net zo groen als hij zelf in naïviteit, en de madame biedt hem graag een kamer voor de nacht aan.

Als een vriend hem de volgende dag tijdens de lunch naar zijn accommodatie vraagt, antwoordt de jonge Brit: "Wel, de kamer was erg opzichtig weet je, maar verdomme zeg, wat een dienstmeisje!"

De zogenaamde geleerden, de wetenschappers, de knappe koppen, leven alsmaar in een wereld van hun eigen ficties. Ze houden zich helemaal niet bezig met de werkelijkheid – ze zijn van de realiteit gespeend. En het is het reële dat je leven tot een vreugde kan maken, tot een zegen.

Het woord 'God' is god niet, het woord 'liefde' is ook geen liefde. Dus die arme mensen die maar blijven denken over het woord 'God' of het woord 'liefde' missen gewoon een belangrijke kans. 't Kan zijn dat ze geweten hebben wat God is, 't kan zijn dat ze met de mysteriën van de liefde bekend geraakt zijn, maar het woord verbergt de waarheid; het woord bedekt hun ogen. De ogen van alle knappe koppen zijn zo erg bedekt met theorieën, theologieën, dogma's, overtuigingen, dat ze niet kunnen zien. Ze zijn niet transparant. En wijsheid is een transparantie, een onbewolkte visie – niet verduisterd door alle gedachten, niet verduisterd door alle stof.

Men moet zichzelf elk ogenblik zuiveren, want stof heeft de neiging zich elk moment aan de spiegel te hechten. Het is een natuurlijk proces. Terwijl jullie hier zitten, is de spiegel in je badkamer stof aan het verzamelen. Zelfs 's nachts als er niets gebeurt – zelfs de deuren van de badkamer en de ramen zijn gesloten – hopt zich toch nog stof op, die zich vastzet op de spiegel, omdat er stofdeeltjes in de lucht zelf zitten. 's Morgens moet je iedere dag de spiegel schoonmaken.

En je moet zelfs nog meer alert zijn op de innerlijke mind, de innerlijke spiegel, het innerlijke weerspiegelsvermogen. *Elk* ogenblik moet je afstoffen. Ik zeg het bij voorkeur op deze manier: *elk* ogenblik moet een sannyasin sterven aan het verleden en opnieuw geboren worden. Dan blijft hij transparant, dan blijft zijn spiegel helder. Dan is er niets dat zijn uitzicht belemmert. Dan is hij noch een christen, noch een hindoe, noch een moslim, noch een boeddhist. Dan is hij gewoon een spiegel, enkel maar een spiegel, een spiegeling – die al wat *is* weerspiegelt, zowel binnen als buiten. Uit die weerspiegeling wordt wijsheid geboren. Wijsheid is de bloei van je doorzichtigheid, van je doorschijnendheid, van je lichtend wezen. Dat is waar wij hier mee bezig zijn. Eigenlijk is het de taak van de Meester om ongedaan te maken wat de samenleving je heeft aangedaan. Het is een anti-universiteit, een anti-school, een anti-college, want hier is het niet de taak om kennis aan je mee te delen, maar om je van iets deelgenoot te maken dat volslagen anders is, iets van een andere dimensie. Hier is het de taak om een proces in je op gang te brengen zodat je uit je zogenaamde geschriften komt, uit je woorden, theorieën, zodat je juist heel gewoon kunt worden. Je kunt dan net al datgene worden wat je bent zonder enige pretentie.

Ik verhoog het gewone van het bewustzijn. Ik onderwijs je hier niet de supermens. Friedrich Nietzsche werd gek, gewoon vanwege het idee van de supermens. Zo ook in India: Sri Aurobindo was heel zijn leven bezig om het Indiase ego te voeden met het idee van de supermens, de supermind, het bovennatuurlijke.

Al die esoterische onzin is voor de mensen geworden tot zo'n zware last geworden, dat het helemaal in de fik moet worden gestoken. Minder dan dat heeft geen nut. Er is een vuurtje voor nodig zodat alles wat verbrand kan worden kan worden verbrand. Alleen dat wat overblijft is je ware zelf. aanprijzen

Ik ben niet esoterisch, ik ben niet occult, ik informeer je niet over de andere wereld, ik informeer je niet over het bovennatuurlijke, de supermens. Ik recommandeer eenvoudig het doodgewone van elk menselijk wezen, het doodgewone, niet alleen van menselijke wezens, maar ook van dieren, bomen, rivieren en rotsen – dit doodgewone van goddelijkheid. Voor mij zijn goddelijkheid en gewoon-zijn gelijkwaardig, synoniem. Als ik moet kiezen, dan laat ik het woord 'god' vallen, want het is verdomme echt verdoemd. Enkel puur gewoon-zijn ... en leven van moment tot moment, vol vreugde, dansend, feestend. Dan komt wijsheid tot bloei. Dan wordt het lente en groeit het gras vanzelf.

De laatste vraag: Osho, uw mededogen met India brengt als antwoord woede en veroordeling voor u met zich mee. Dagelijks staan de Indiase kranten en bladen vol met derderangs kritiek jegens u. Maar toch blijft u deze rotcultuur afkraken. Wat is dit voor een handeltje? Verdient India wel zoveel mededogen?

Chaitanya Keerti, het komt doordat ik iets zeg wat India volkomen vergeten is. Dat doet pijn. India heeft de waarheid vergeten. Duizenden jaren heeft het geleefd in een mistige toestand van de mind – en dat niet alleen, het is ook heel erg verknocht geraakt aan die mistige toestand om de simpele reden dat het niets anders heeft om zich aan vast te klampen. Dit was de enige steun voor India's ego.

Tweeëntwintig eeuwen lang is India onder politieke slavernij geweest. Welnu, een land dat tweeëntwintig eeuwen in slavernij geleefd heeft, kan geen enkele bron voor een ego hebben voor zover het de politieke wereld betreft. Het kan niet prat gaan op wereldveroveraars zoals Alexander de Grote.

Vijfduizend jaar lang heeft India op een heel bijgelovige manier geleefd. De geestelijken hebben India meer dan welk ander land ook overheerst, en zij zijn de meest listige mensen van de wereld. Tengevolge van hun uitbuiting, onderdrukking, tengevolge van het feit dat ze de Indiase ziel vijfduizend jaar lang hebben vergiftigd, is India niet in staat geweest ook maar enige weg naar de waarheid te ontdekken. Ze stonden als een Chinese muur tegenover de waarheid.

Het was een kwestie van leven of dood voor de geestelijkheid. Ofwel de waarheid of de geestelijken – ze kunnen niet naast elkaar overleven; voor hun zij-aan-zij-bestaan is er geen mogelijkheid. Wint de waarheid, dan verdwijnt de geestelijke. Vandaar dat niet moet worden toegestaan dat de waarheid wint, zodat de geestelijkheid kan blijven overheersen. Geen enkel ander land is zo door de geestelijkheid overheerst als India. Vijfduizend jaar spirituele slavernij ...

Er is niets om het ego van de natie te steunen – geen wetenschap, geen technologie, geen rijkdom, geen politieke vrijheid, geen democratie. Je kunt het probleem begrijpen. Het probleem is ... Maar een natie moet op steun kunnen rekenen, omdat een natie geen echte realiteit is, onthoud dat; ze heeft steunpilaren nodig.

Het individu kan zonder het ego bestaan, want het individu is een realiteit en de realiteit heeft geen behoefte aan het ego. Maar de natie, het ras, de kerk, de staat – deze kunnen niet zonder ego's bestaan. Zonder ego's vallen ze uiteen. Het is het ego dat als een onecht centrum werkt en ze bijeen houdt. Vandaar dat een Boeddha zonder het ego kan bestaan, maar boeddhisten kunnen dat niet. Krishna kan zonder een ego bestaan maar hindoes niet. Houd dit altijd voor ogen: een onechte entiteit heeft een onecht centrum nodig, anders kwijnt het weg.

India als land, als natie, als ras, had er enorme behoefte aan hoe dan ook een onecht centrum te scheppen. En er was geen gewone keuzemogelijkheid voorhanden – geld, technologie, wetenschap, politieke macht – zodoende was het enige om op terug te vallen een spiritueel verlangen, de andere wereld. En dit is makkelijk, want dan ben je aan het handelen met onzichtbare waar. Niemand kan het bewijzen, niemand kan het tegendeel bewijzen. Leven in de hoop op de andere wereld is heel gemakkelijk. Maar wie schept die hoop? Dan moet jij je verlaten op de geraffineerde geestelijkheid, de brahmanen – zij werden de bemiddelaars. Ze begonnen over de andere wereld te praten. Ze hebben je zelfs kaarten van de andere wereld gegeven; ze hebben geen benul van de kaart van de wereld, deze wereld, ... als je hen vraagt "waar ligt Timboektoe?" zijn ze misschien niet tot een antwoord in staat, maar ze kunnen je elk detail van de hemel vertellen ... niet alleen van één hemel, maar van zeven hemelen, een hemel met zeven verdiepingen. Ze kunnen je alle details vertellen, de onbeduidende details van zeven hemelen. Ze kunnen je alle details vertellen, de onbeduidende details van zeven hellen. Daar hebben ze geen enkel probleem mee; het is religieuze fictie. Hidoes geloven in zeven hellen. Jainas geloven in drie hellen en drie hemelen. En er was een man in de tijd van Mahavira, die werkelijk een prachtkerel moet zijn geweest – hij heette Sanjaya Vilethiputta. Hij zei: "Dit is allemaal onzin. Er zijn zevenhonderd hellen en zevenhonderd hemelen!" Maar de mensen zeiden: "Mahavira zegt enkel maar drie, de hindoes zeggen enkel zeven." Sanjaya Vilethiputta zei: "Omdat zij niet verder dan dat gegaan zijn; ik heb het hele terrein doorzocht."

Op een keer kwam er een volgeling van Radhaswami bij me. Zij geloven in veertien hemelen, veertien paradijselijke fasen. Vanzelfsprekend heeft de stichter van hun religie de veertiende bereikt. Anderen staan ergens op de ladder: Rama en Krishna en Boeddha staan ergens op de zevende; Jezus, Mohammed en Zarathoestra ergens op de zesde; Nanak, Kabir, Meera, ergens op de vijfde ... en zo ga je maar door, elk al naar gelang zijn behoefte, en elk al naar gelang zijn vermogen. Hij had de hele kaart meegebracht. Hij had behoefte aan mijn instemming; wat ik van deze kaart dacht, wat ik ervan zei ... klopte het of niet.

Ik heb gezegd: "Het klopt helemaal."

Hij was een beetje verbouwereerd, want de mensen hadden hem verteld dat hij niet naar mij moest gaan omdat ik hem in de war zou brengen. En ik zei: "Het klopt helemaal. Ik weet het. Jouw goeroe heeft de veertiende bereikt ... ik heb hem daar gezien."

Hij zei: "Wat bedoelt u?" En ik zei: "Ik ben in de vijftiende, en hij smeekt me altijd maar: "Trek mij uit de veertiende op!"

Hij was verbouwereerd, hij was boos. Maar als er veertien zijn, waarom dan geen vijftien? Niemand kan het bewijzen, niemand kan het ontkennen.

Ik heb eens gehoord: In New York was er een winkelier die onzichtbare haarspelden verkocht. Het spreekt vanzelf dat de vrouwen daartoe onwijs aangelokt werden ... onzichtbare haarspelden! Eén vrouw keek in een doos ... natuurlijk, als de haarspelden onzichtbaar zijn, kun je ze niet zien ... de doos zag er leeg uit. Ze zei: "Zijn ze hier echt?" De winkelier zei: "Dat moet wel. Niemand heeft ze ooit gezien. En feitelijk zijn we al maanden lang uitverkocht, maar ze gaan als zoete broodjes over de toonbank!"

Als iets onzichtbaar is kun je het wel blijven verkopen; dat is helemaal geen probleem. India heeft onzichtbare goederen verkocht aan de wereld. Zichtbare goederen zijn er niet. Nogal logisch dat ze woedend op me worden, want ik houd vol dat goederen zichtbaar moeten zijn, dat je een lege dos meezeult, dat er geen gans in je fles zit. En al vijfduizend jaar hebben ze zulke goede zaken gedaan ... en ik ondergraaf heel hun fundament.

Chaitanya Keerti, het is heel begrijpelijk dat ze woedend op me worden. Maar woede laat gewoon angst zien, daar moet je altijd aan denken: woede is angst die op zijn kop staat. Het is altijd angst die zich achter woede verschuilt; angst is de keerzijde van woede. Steeds wanneer je bang wordt, is woest zijn de enige manier om de angst te verbergen, want angst ontmaskert je. Woede schept een gordijn om je heen; je kunt je achter woede verschuilen. De Indiase mind wordt echt bang van mij. En het is niet alleen de Indiase mind, maar alle andere minds in de wereld die hetzelfde soort zaken doen van handelen in onzichtbare goederen. Die worden allemaal bang.

Als ze woedend op me worden weet ik dat ik in de roos geschoten heb. Daar heb ik plezier in! Zij hebben liefde voorgewend, mededogen, sympathie, begrip, en ik ontmasker hen tot in het diepst van hun kern. Zonder te weten wat ze doen, doen ze wat ik wil dat ze doen. Ik heb ze in de greep. Iedereen die woedend op mij wordt, wordt door mij gevangen. Dan komt hij terecht in een wervelwind. Ik ga hem karnen, ik zit hem achter zijn broek. Vroeg of laat gooit hij zelf zijn kleren van zich af en staat hij naakt in de zon. Dat is wat er gebeurt. Als ze boos op me zijn, laten ze in werkelijkheid zien dat ze ontmaskerd zijn.

De enige manier om je te verdedigen is agressief zijn. Ze verdedigen zich, maar ze kunnen zichzelf alleen verdedigen als ze agressief worden. Hun woede stelt gewoon hun onmacht aan de kaak.

Ik heb eens een prachtig verhaal gehoord, een heel oud verhaal:

Een man ging naar China. Toen hij het land binnenkwam ... het moet een oud, heel oud verhaal zijn ... zag hij precies bij de grens een mensenmassa. Twee mensen stonden bijna op het punt elkaar te vermoorden. Ze stonden te schreeuwen, te springen, ze maakten allerlei woedende gebaren, de zwaarden ontbloot in hun handen. Maar er gebeurde in werkelijkheid niets, alsof het een film was, alsof het niet meer was dan een spel. Hij kon zelfs helemaal geen woede op hun gezicht ontdekken. Hun ogen stonden kalm en rustig, hun gezicht was ontspannen. Ze zagen er heel gecenterd en geaard uit. Waarom dan al dat geschreeuw en het zwaaien met zwaarden, en dat springen en joggen en op elkaar afstevnen? En niemand wordt geraakt, en niemand houdt je tegen. De menigte staat daar doodleuk de hele scène te bekijken. De man werd er een beetje moe van, het ging hem ook een tikkeltje vervelen. Je hebt toch wat opwindning nodig, er moet toch iets gebeuren. Toen werd er eentje woest; zijn gezicht liep rood aan, zij ogen schoten vuur. En de troep ging uiteen! Op dat punt was het gevecht afgelopen.

De nieuweling kon het niet geloven, hij kon niet begrijpen wat er gaande was. Hij vroeg het iemand: "Wat is er aan de hand? Ik kan de hele scène niet volgen. Ze stonden op het punt een moord te begaan, maar toen de tijd van het echte handelen daar was ... één man was waarachtig woest geworden, hij had zijn kalmte verloren ... waarom is de hele troep weggegaan?"

Het antwoord was: "Het zijn allemaal Taoïsten, volgelingen van Lao Tse, en dit is de maatstaf in Taoïstische scholen: dat iemand verslagen is op het moment dat hij woedend wordt.

Vechten is niet nodig ... hij heeft het bewijs geleverd van zijn onmacht, hij heeft zijn angst laten zien. Tot hier en niet verder! Zijn angst laat zien dat hij een lafaard is. Nu heeft het geen zin meer; de ander heft de overwinning verdiend, hij is de overwinnaar ... hij heeft zich beheerst. Hij kon niet uit zijn centrum worden gehaald. Hij kon niet van zijn basis worden getrokken. Hij is geïntegreerd gebleven."

Chaitanya Keerti, ik weet wat er overal in India gebeurt: duizenden mensen klimmen in de pen om me te bestrijden, tegen me te schreeuwen. Ze verliezen hun zogenaamde beheersing – beheersing die onecht was, omdat je alleen onechte beheersing verliezen kunt. Heel hun idee van tolerantie, heel hun idee van anderen aanvaarden, van verschillende gezichtspunten aanvaarden, is weg. Een enkele man, die zijn kamer nooit uitkomt, is al genoeg om in het hele land opschudding te veroorzaken.

Maar het is een verschijnsel vol betekenis. Het toont aan dat al die vijfduizend jaar van nepspiritualiteit India geen goed hebben gedaan. Dat heb ik de hele wereld willen aantonen. Ze benadrukken deze kwestie van mij extra. Ik breng de kwestie te berde, zij geven bijval aan het argument. Ze steunen me nota bene!

Er is iemand geweest die geopperd heeft mij een shockbehandeling te laten geven, elektroshocks. Dit is nu je ware Indiase cultuur. Iemand anders heeft geopperd mij onmiddellijk uit het land te laten deporteren. Dit is verdraagzaamheid, aanvaarding van verschillende zienswijzen. Een derde heeft geopperd me in de Arabische Zee te laten gooien – niet eens in de Indische Oceaan, want ik zou de Indische Oceaan kunnen vergiften – in de Arabische Zee. Dit is een geweldloos land, het land van de zieners en de wijzen, van de heiligen, mahatma's ... en allerlei soorten dodo's.

Toen ze naar het slaapkamerraam toekropen, zagen de Indiase detectives de vrouw van hun cliënt in bed met een andere man. "Net wat ik gedacht had" zei de eerste Indiër. "Naar binnen, we gaan hem achterna."

"Prachtidee" was het antwoord van de andere Indiër. "Hoe vlug denk je dat hij klaar zal zijn?"

Een reizende Indiase goeroe, Zijne Heiligheid Swami Etceterananda Paramahansa, stichter van de Heilige Koeiendrek Ashram, Miami Beach, arriveert heet, vermoeid en dorstig bij een kleine boerderij en vraagt de boer om zijn barmhartigheid, vraagt hem wat te drinken.

"Heb-ie zin in een druppie bier, eerwaarde?" vraagt de boer.

De Indiase goeroe verschiet van kleur. "Nee-e, liever niet, broeder." zegt hij stoer, "want ik heb de gelofte gedaan. Geen drop van de duivelse drank zal over mijn lippen komen. Een glas van je goede verse melk is voor mij voldoende."

Dus de boer, die een beetje een grappenmaker is, neemt een glas melk en doet er een rijkelijke scheut rum bij. Hij overhandigt het aan de goeroe, die het achteroverslaat en zegt: "O, Heer, wat een koe!"

Vakantie is de tijd voor bruinbakken wat Joan aangaat, een secretaresse met de ideale maten; ze brengt bijna de hele dag door op het dak van het

Taj Mahal Hotel in Bombay, om de warme zonnestralen op te vangen. De eerste dag heeft ze een badpak aan, maar op de tweede besluit ze: niemand ziet haar daarboven en ze laat het badpak uit om overal bruin te kleuren.

Ze is daar nog niet aan begonnen of ze hoort iemand hard de trap oplopen. Ze ligt op haar buik, dus.. trekt ze een handdoek over haar achterwerk en blijft zoals eerst vooroverliggen.

"Sorry, juffrouw," zegt de kleine assistent hotelmanager die helemaal van zijn stuk gebracht is, buiten adem van de trap ophollen, "het hotel vindt het niet erg dat u op het dak zont, maar we zouden het erg prettig vinden als u uw badpak aanhield zoals u gisteren deed."

"Wat maakt dat nou uit?" vraagt Joan nogal koeltjes. "Niemand kan me hierboven zien, en bovendien heb ik een handdoek over me heen."

"Weet ik, weet ik wel", zegt de kleine Indiër in verlegenheid gebracht, "maar tenzij u uw badpak draagt kan het diner niet beginnen. En de gouverneur van Bombay geeft een groot diner voor alle notabelen uit de stad." De vrouw snapt er geen sikkiepit van. "Wat is er dan aan de hand?" zegt ze. "Ik zie het probleem niet. Waarom kan het diner niet beginnen? Wat heeft dat nu met mijn badpak te maken?"

"Juist wel, mevrouw," zegt het mannetje, in verlegenheid gebracht, "Ú ligt op het dakraam van de eetzaal!"

Wel, hoe kan het diner beginnen? Alle Indiërs kijken naar de hemel ... ze kijken altijd naar de hemel. En zoiets moois om te zien! Dat kunnen ze niet missen. Maar ze doen alsof ... ze

liggen op hun knieën met gevouwen handen en kijken naar God. Ze kijken niet rechtstreeks naar het dakraam, ze zeggen niet dat ze genieten van het tafereel, ze doen een lang gebed, zo lang dat ze het diner compleet vergeten. En iedereen doet alsof hij niet kijkt naar de vrouw die naakt op het dak ligt.

Dit land is een land van huichelaars, en ik kwets hen. En ik wil ze kwetsen, want dat is de enige manier om de pus uit hun eeuwenoude wonden te trekken. Ze zijn kwaad op mij, ze veroordelen me. Dat toont aan dat ik op het goede spoor zit. Ze kunnen me niet negeren. Of ze zijn vóór me of ze zijn tegen me – het is mij alle twee best – maar ik wil wel dat het doorslaggevend is.

Zelfs als maar een paar intelligente lui het met mij eens zijn - en dat zijn ze - dan kunnen we deze hele rotcultuur omvormen en nieuw leven geven. Daarvoor is mededogen nodig.

Vijfduizend jaar spirituele, politieke, economische slavernij ... Wat voor een verdere reden, Chaitanya Keerti, denk je dat er voor mij nodig om mededogend te zijn voor deze cultuur?

Maar ze zijn niet makkelijk bereid tot veranderen. Verandering kost moeite; het gaat tegen de draad in; het is tegen je gewoonten, het gaat tegen je houten kop in. En de houten kop van India is behoorlijk groot. Ze lijden aan het verleden – ze hebben enkel het verleden.

Eén ding moet je onthouden: een kind heeft enkel de toekomst, het heeft geen verleden.

Daarom denkt een kind nooit in termen van nostalgie. Hij heeft niets achter de rug. Hij is zo fris dat hij geen herinneringen heeft. De jongeman leeft in het heden. Het heden is zo prachtig; het verleden was alleen de kindertijd, hooguit een voorbereiding. En de jongeman bekommert zich niet om de toekomst – je gaat pas aan de toekomst denken als het heden je door de vingers glipt.

De oude baas denkt enkel aan het verleden; hij heeft geen toekomst. Er is alleen nog dood, een donkere nacht die hem te wachten staat. Dat wil hij vermijden. De enige manier is de toekomst de rug toekeren en naar het verleden kijken. Het kind kijkt naar de toekomst, de oude man naar het verleden; de jonge man blijft in het heden.

Hetzelfde geldt voor culturen. Als een cultuur heel jong is kijkt ze naar de toekomst. Ze streeft enorm naar de sterren, ze groeit, ze breidt zich uit. Als een cultuur echt jong blijft – wat heel zelden gebeurt; feitelijk is het nog nooit gebeurd – dan blijft de cultuur in het heden. En als de cultuur oud wordt, gaat ze denken in termen van nostalgie, van het verleden, de gouden eeuw die voorbij is.

Ook individueel is jeugd een nieuw verschijnsel. In het verleden ging het kind gewoonlijk van kindertijd naar ouderdom; de jeugd was nog helemaal geen fase. In arme landen is dit nog steeds zo. In de stammen van aboriginals uit arme landen, zie je kinderen van vijf, zes jaar oud werken als oude mannen. Zeven, acht jaar oud ... en ze zijn al met zorgen beladen. Ze krijgen de kans niet om jong te zijn. Daardoor was er in het verleden geen generatiekloof. Die is een nieuw verschijnsel, een verschijnsel vol betekenis. Dit is de eerste keer dat het is voorgekomen, dit is de eerste keer dat we ons dit hebben kunnen veroorloven. Het hoort bij een welvarende samenleving, bij een zekere rijkdom; daar treedt de generatiekloof op.

Het kind en de oude man staan van gezicht tot gezicht... er is geen kloof. Het kind kijkt naar de toekomst, de oude man kijkt naar het verleden. Vandaar dat je altijd sterke vriendschap ziet tussen kinderen en oude mensen. Ze kijken elkaar aan. Dat is altijd het geval geweest – kinderen en oude mensen leefden samen. Een kloof bestond er niet.

Teenagers zijn nieuw in de wereld. Ze zijn geen kind meer en zijn evenmin oud. Hij of zij probeert nu en hier te leven. Ja, enkele individuen in het verleden hebben in die constante jeugd geleefd, maar alleen individuen, geen culturen. Nu is er een mogelijkheid dat zelfs een cultuur kan gaan leven in het heden. Een boel individuen zijn er nodig om de grond te bewerken zodat culturen in het heden gaan leven.

Het Indiase begrip van tijd laat je veel zien. Het zegt dat het beste tijdperk voorbij is, het was het eerste tijdperk, de gouden eeuw; ze noemen het Satya Yuga, de eeuw van de waarheid.

In die tijd was het leven het allermooist, het was de gouden piek. De tijd liep op vier benen – hij was heel stabiel. Toen begon het verval. Het Indiase tijdsbeeld gaat precies tegen dat van Darwin in, niet wetenschappelijk, totaal onmenselijk. Toen begon het verval ... de eeuw van het verval, niet van evolutie, niet van vooruitgang ... de dingen gingen krimpen. De tijd ging op drie benen lopen. De dingen werden wazig, onevenwichtig – dat heet treta, "drie benen". Nog meer verval: de tijd had nog maar twee benen, het werd nog moeilijker. Dat heet dwapar, "tweebenige tijd". En nu hebben we de vierde en de laatste, de meest verworpen fase – dat heet Kali Yuga. Nu zijn alledrie de benen weg. De tijd staat nog maar op één been, klaar om op elk moment te vallen, om te kieperen. Tijd op enkel een been en dat ene been staat al in het graf.

Dit is een heel duistere, ellendige visie. Dit is de visie van een oud, antiek, verrot land. India heeft een wedergeboorte nodig, een nieuwe kindertijd. Het zal zijn ideeën beschermen omdat het zo daaraan zo gewend is. Die zijn z'n enige schat! Dus als ik tegen die ideeën aantrap, zie ik er als vijand uit. De vriend ziet eruit als vijand, en de vijanden worden als vrienden aangenomen. Maar dit is vanzelfsprekend, logisch. Het is te begrijpen.

Een grafdelver, door en door verdiept in zijn werk, graaft op een middag een kuil zo diep, dat hij er niet uit kan klimmen als hij klaar is. Bij het vallen van de avond en bij de avondkilte wordt zijn hachelijke toestand steeds onaangenamer. Hij roept om hulp en trekt ten lange leste de aandacht van een dronkelap die voorbij wankelt.

"Haal me hieruit!" smeekt de graver. "Ik verhip van de kou!"

De dronkaard tuurt in het open graf en tenslotte ontwaart hij de bibberende grafdelver in de duisternis. "Ja, nogal wiesde dat je het koud hebt, maatje," zegt de dronkaard, en hij schopt wat van de losse graszoden in het gat, "je hebt helemaal geen aarde over je heen!"

Wel, als je en dronkaard vraagt, heeft hij zijn eigen logica. Hij ziet de realiteit door zijn eigen dronkenschap.

Indiërs worden kwaad omdat ze eraan gewend geraakt zijn voortdurend te worden geprezen. Niemand heeft ooit kritiek op ze gehad. Niemand heeft ooit uitgeduid dat: "Jullie zijn levend dood, jullie leven niet." Jullie verschrompelen en gaan dood. Jullie hebben de vurigheid verloren, de animo, de geestdrift om waarachtig te leven, totaal te leven." Ze zijn in de hoogte gestoken. Hun vaalheid heeft het aureool van heiligheid gekregen. Hun houding van tegen het leven zijn is opgevoerd tot grote spirituele fantasieën. Hun hysterische ervaringen zijn samadhi genoemd. Hun krankzinnigheid is gerespecteerd alsof er iets van het hiernamaals in hen is afgedaald. Hun wartaal wordt voor esoterie aangezien; de mensen blijven er betekenissen in ontdekken.

Dwazen zijn vereerd, masochisten zijn aangezien voor asceten, sadisten zijn voor grote heiligen gehouden. Perversiteiten van allerlei aard hebben een spirituele bijbetekenis gekregen. Welnu, deze hele leugen van duizenden jaren aan de kaak te stellen, is riskant. Maar ik vind het best dit risico te nemen, want ik heb niets te verliezen – de gans is eruit! Ik heb niets te verliezen. Hoogstens kunnen ze me vermoorden; dat zal ze niet helpen. Zelfs mijn dood zal enorm nuttig voor ze zijn. Het kan ze misschien uit hun nonsens schudden. Het brengt ze misschien uit hun bedwelming, hun slaperigheid.

Daarom, Chaitanya Keerti, ga ik door. Ze kunnen doorgaan kritiek op mij te hebben. Hun kritiek is voornamelijk vanwege mijn levensbevestigende benadering. Zij hebben een levens-negatieve filosofie geleefd. Ze zijn gekant tegen al wat je plezier geeft; ze zijn beteugeland, onderdrukkend; ze zijn ziedend binnenin, maar ze blijven een dekenbedekking dragen.

Niemand wil zijn naaktheid laten zien. En als je deken zo erg wordt vereerd, en niet alleen in India maar over de hele wereld ...

Er zijn zoveel dwazen op de wereld dat iedere Indiër discipelen kan vinden. Helemaal geen probleem. Alleen al dat je Indiër bent is genoeg, en je bent een goeroe. Ik heb dergelijke dingen voor mijn ogen zien gebeuren.

Een van mijn volgelingen, Nirmala Srivastava, is nu een belangrijk spiritueel leider geworden. Nu heeft ze een lange naam: Hare Heiligheid Jagatjanani – "De moeder van de hele wereld" – Mataji Nirmalaji Srivastavaji.

Ze was op een keer met mij op reis in een auto, en ik ging langs Muktananda's Ashram. De mensen in Muktananda's Ashram nodigden me uit vijf minuten te blijven, alleen om een kop thee te nemen. En het was een lange reis, dus ik zei: "Het kan geen kwaad." Hoe dan ook, ik ben dol op een kopje thee! Dus ik bleef vijf minuten. Nirmala zag Muktananda. Ze kon niet geloven dat deze dom uitziende man – walgelijk, min of meer een clown – een groot spiritueel leider was geworden.

Na de thee, toen we weer in de auto stapten zei ze: "Als deze man spiritueel leider kan worden, waarom ik dan niet?" Ik zei: "Dat kan jij net zo goed." En ze is er een geworden. Er is hier een man uit Australië, die me een vraag gesteld heeft – want nu is zij in Australië, en doet machtig spiritueel werk. Hij heeft me gevraagd: "Af en toe spreekt u over een vrouw, Rabiya el-Adawiya. Wat denkt u van Mataji Nirmala Deviji? Is zij ook van dezelfde categorie als Rabiya el-Adawiya?" De man is hier.

Ik ken haar reuze goed - tien jaar is ze mijn studente geweest. Er zit niets bij, geen spiritualiteit, geen meditatief vermogen ... maar ze heeft het idee opgedaan bij Muktananda. En het is niet het enige geval.

Je hebt misschien de naam gehoord van een bijzondere sardar yogi in Amerika, Yogi Bhajan. Hij was gewoon kruier op het vliegveld van Delhi. Hij zag Muktananda aankomen met zeven honderd Amerikanen ... Natuurlijk was toentertijd zijn naam Sardar Harbhajan Singh; hij was een sjofele kruier, maar hij zag er heel wat beter uit dan Muktananda, ontzagwekkender. Hij kreeg het idee: "Als deze dwaas een Paramahansa, een Satgoeroe kan zijn, enzovoort, waarom zou ik dan mijn tijd verspillen gewoon als kruier?" Hij gooide het baantje erbij neer, ging naar Amerika, en is nu de belangrijkste spiritueel leider van de Sikh-hiërarchie op het Westelijk halfrond.

Net een paar dagen geleden was hij terug in Delhi met al zijn volgelingen. Eén van zijn bazen, die enthousiast over mij is, kwam voorbij. Hij zag hem zitten op het gazon van het Delhi Taj Mahal Hotel met zijn volgelingen. Hij kon hem niet herkennen; hij was heel erg veranderd. Hij dacht: "Een groot mahatma".

Maar Yogi Bhajan is een eenvoudige man in die zin, veel eenvoudiger dan Muktananda of Nirmala Devi. Hij stuurde een volgeling naar de baas om te zeggen: "Kom naar mijn kamer. Ik heb u iets te zeggen."

De baas kon niet begrijpen waarom de grote yogi hem liet roepen; hij was echt gegrepen, opgewonden. Hij ging de kamer binnen; Yogi Bhajan kwam binnen en hij zei: "Baas, herkent u mie niet? Ik ben gewoon die arme Sardar Harbhajan Singh, uw kruier. Heeft u me helemaal vergeten?"

Toen kon hij het gezicht herkennen. Hij zei: "Maar wat is er dan gebeurd? Je bent een groot yogi geworden met zoveel volgelingen!"

Toen vertelde hij het verhaal ... dat het aan Muktananda te danken is. Alle eer komt Muktananda toe!

Indiërs kunnen die rommel niet makkelijk laten vallen, want dat is de enige rommel die ze aan de wereld kunnen verkopen. Ze kunnen die troep niet kwijtraken. Het stinkt! Maar het verkoopt. Er zijn ontelbare mensen op de wereld die ernaar hunkeren en ze weten niet waar ze naartoe moeten. Op India hebben ze hun hoop gevestigd... en ze worden uitgebuit.

Ze zijn kwaad op mij, alle goeroes van India zijn kwaad op mij, omdat ik niet bij hun traditie behoor. Ik ben hier niet om wie dan ook uit te buiten, ik ben hier niet om jullie indoctrinatie op te dringen: Indiase cultuur, Indiase religie, en al die onzin. Ik ben hier enkel maar om je te helpen los te komen van het christendom, hindoeïsme, jainisme, boeddhisme. Ik ben hier om je te helpen jezelf te zijn, alleen maar jezelf te zijn.

Mijn sannyasins zijn niet mijn volgelingen, ze zijn enkel mijn vrienden. Ik houd van hen, zij houden van mij, maar er is geen hiërarchie. Ik ben niet heiliger dan jij, of hoger dan jij. Dat gaat tegen de Indiase investering in. Ze kunnen niet anders dan tegen mij zijn, Chaitanya Keerti. Ik bevestig het leven, zij hebben het almaar door verloochend.

Nirmala komt haar vriendin Vimala op straat tegen op een middag en merkt dat Vimala hoogzwanger is.

"Weet je" zegt Nirmala, "Ik zou er wat voor geven om een baby te hebben. Maar ik neem aan dat het hopeloos is."

"Ik weet precies hoe jij je voelt", zegt Nirmala. "Mijn man was ook zo, maar alles is nu piekfijn. Ik ben werkelijk acht maanden zwanger."

"Wat heb je gedaan?"

"Ik ben naar Swami Etceterananda geweest".

"O, dat hebben wij ook gedaan", antwoordt Nirmala. "Mijn man en ik zijn er zes maanden geweest."

"Malloot", zegt Vimala tegen haar. "Ga alleen!"

En ze vinden allerlei argumenten tegen mij. Ze zijn belust op discussies. Eeuwenlang hebben ze niets anders gedaan dan argumenteren. Maar hun argumenten zijn voor hen van geen nut omdat ik geen argumenten aanvoer voor wat voor filosofie dan ook; anders zouden ze mij kunnen weerleggen. Ik argumenteer voor het bestaan, en daar weten ze niets mee te beginnen. Als het enkel een filosofisch argument betrof was er geen probleem. India heel vele filosofieën gekend. Boeddha ging in tegen de Veda's en er was geen probleem. Mahavira ging in tegen de Oepanishaden; geen probleem. Shankara ging in tegen Boeddha en Mahavira; geen probleem. Ramajuna ging in tegen Shankara; geen probleem. Het is een geaccepteerd feit, als je enkel argumenteert voor een filosofisch standpunt, maakt niemand zich druk, omdat het enkel wazige ideeën zijn; het brengt geen enkele verandering in iemands leven.

Ik argumenteer niet voor een filosofie. Ik ben helemaal niet filosofisch, ik ben op en top existentieel. Daar hebben ze moeite mee. Ze vinden het absoluut moeilijk te beslissen hoe ze me moeten bestrijden, wat ze met me aan moeten. Vandaar de woede, vandaar de veroordeling, vandaar allerlei derderangs kritiek. Ze laten gewoon hun realiteit zien. Die derderangs kritieken die ze blijven leveren tegen mij brengen gewoon hun realiteit aan de oppervlakte. Ze laten hun naaktheid zien, hun gemeenheid. En dat dient mijn doel.

De makelaars in Bombay leiden een volkomen ongebonden leven door een louter prozaïsch feit. Een van deze heren liet een eigendom zien aan een mogelijke koper, een rijk man, en hij trok alle registers open.

Hij eindigde met : "Waarom, het klimaat is het beste van het land! Weet u? ... niemand gaat hier ooit dood."

En precies op dat moment komt er een rouwstoet in zicht, draaide langzaam de straat in en verdween uit zicht. De makelaar was even uit het veld geslagen, maar hij herstelde zich vlug. Hij nam zijn hoed af en zei plechtig: "Arme oude begrafenisondernemer ... doodgehongerd."

Indiërs zijn knap in argumenteren. Als ik argumenteerde, zouden ze ontelbare argumenten hebben gevonden. Maar ik argumenteer niet, ik wijs eenvoudig naar de maan. Mijn vingers zijn geen argumenten, maar alleen aanwijzers. Klamp je niet vast aan mijn vingers, kijk naar de maan. Het is tijd dat de maan gezien wordt.

Jij vraagt me: Chaitanya Keerti: *Desondanks blijft u deze rotcultuur afkraken ...*

Ik ga door met hameren. Ze is zo rot dat er alle hoop is dat we haar kwijt kunnen. Ze valt uiteen, vanzelf; er is enkel een beetje afkraken nodig. Ik ga haar genadeloos afkraken.

En je vraagt: *Wat is dit voor een handeltje?*

Dit is een handeltje voor mensen zoals ik. Het is altijd de handel geweest voor mensen zoals ik.

Socrates werd verteld door het hof in Athene: "Als u ophoudt over de waarheid te spreken, kunnen we u loslaten. Dan wordt u niet ter dood gebracht." Socrates weigerde, en de woorden die hij gebruikte waren heel mooi. Hij zei: "Dat is mijn handel. Ik kan niet stoppen met over de waarheid te spreken. Net zoals ik ademhaal, zo praat ik over de waarheid. Het is mijn handel."

Ik blijf doorgaan. Mijn afkraken wordt harder omdat ik meer en meer rotzooi aan de oppervlakte moet brengen. Mijn afbreken gaat dieper. Het is chirurgisch afkraken .. een boel rotte delen van dit verdomde land moeten worden verwijderd. Niets minder dan dat is er nodig. Medicijnen helpen niet, er is een operatie nodig. En ik maak de operatietafel klaar. Het zal een groot avontuur worden. Maar zelfs als de patiënt overlijdt, is er nog geen schade aangericht. Er zal tenminste wat ruimte komen, er zal tenminste een kleinere menigte zijn. En de patiënt is toch al dood. Dit land leidt een postuum bestaan. Het is lang geleden gestorven: de dag dat het idee postvatte dat we in verval waren, dat de gouden eeuw verloren is gegaan, dat we dieper en dieper vervallen in duisternis en hel, heeft het alle kwaliteiten van leven verloren. Sinds die tijd heeft het een postuum bestaan geleid.

Ik doe er moeite voor dit land een heuse dood te verschaffen zodat er een heuse geboorte mogelijk wordt.

Wederopstanding is mogelijk alleen na kruisiging. Een andere manier is er niet. De dood is de manier voor het leven om terug te komen, dus wees niet bang voor de dood! Eigenlijk zijn leven en dood geen tegenstellingen; ze zijn niet met elkaar in tegenspraak. Ze zijn als twee vleugels – ze helpen elkaar, ze vullen elkaar aan.

Ik leer je totaal te leven, en ik leer je ook totaal te sterven. Totaliteit moet de smaak zijn van een werkelijk religieus mens. En als ik zeg "een werkelijk religieus mens" bedoel ik niet iets bovennatuurlijks, iets wat hoger is, heiliger ... ik bedoel gewoon het onschuldige leven, het gewone leven. Ik loof het gewone, ik prijs het gewone, ik vereer het gewone.